

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Floor in 't Veld

Geboortedatum: 22 augustus 2000

Geboorteplaats: Veldhoven

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Mijn motivatie is heel simpel. Ik kijk het al een tijdje met lede ogen aan wat er gebeurt. Ik vertegenwoordig een grote groep mensen die niet durven. Ik voel het als een verplichting om onze groep een beetje in het licht te zetten.

Ik heb het EEC syndroom. Het houdt in dat ik maatschappelijk blind ben. Dat betekent dat ik voor de instanties blind ben. Ik zie nog wel licht, donker, kleur en contrast. Ik heb drie vingers aan elke hand. Ook heb ik een nierafwijking waarvoor ik twee keer per week vier uur dialyse in het Jeroen Boschziekenhuis in Den Bosch onderga. Ook kan ik niet zweten.

Ik woon begeleid. Ik had betaald werk als gids bij een museum over blindheid in Nijmegen, maar hiermee ben ik gestopt. De onwetendheid van mensen en het feit dat ik een mondkapje moest dragen zijn de reden waarom ik gestopt ben. Ik was meer bezig met mensen aanspreken dan met iets anders. Ook wilde ik meer tijd besteden aan de "strijd."

Voor mij is de mondkapjesplicht echt klote; ik heb ook al een boete te pakken. Ik was eerste kerstdag onderweg naar huis vanaf mijn moeder. Er kwam een conducteur naar mij toe die vroeg of ik een mondkapje op wilde doen. Ik zei nee, omdat ik een vrijstelling heb vanwege PTSS. Ik was alleen mijn vrijstellingskaartje kwijtgeraakt. Er ontstond een hele discussie. Op Eindhoven werden NS boa's erbij gehaald. Op een gegeven moment heb ik gezegd dat de conducteur ziek in zijn hoofd was. Niet heel slim misschien, maar ik was moe. Ik dacht dat als ik een boete zou krijgen, ik het mondkapje af zou kunnen laten. Helaas bleek dit niet het geval en moest ik alsnog mijn mondkapje op. Dit leidde tot erg veel stress en hierdoor kreeg ik een paniekaanval. Vandaag ben ik hier ook met de trein en ik vraag me toch elke keer af hoe het zal lopen.

Door een mondkapje voel ik mij erg gevangen. Hierdoor ga ik terug in trauma's die misschien redelijk klein zijn, maar die mij toch teveel triggeren. Ik wil de boete graag aanvechten, maar ik weet niet goed hoe dat in zijn werk gaat.

Wat voor mij een trigger was en waarover ik mij schuldig heb gevoeld voordat ik "wakker" was, was dat dit zogenaamd voor mij werd gedaan (als kwetsbaar persoon). Ik heb het gevoel dat er geïnsinueerd wordt dat mensen zich schuldig moeten voelen zodra zij een maatregel overtreden, terwijl ik hier helemaal niet om gevraagd heb. Elke dag kun je onder een bus komen of kan er iets anders gebeuren, en daarom vind ik dat je er elke dag iets van moet maken. Dat wordt ons nu als mensen afgenomen.

Voor mijn gevoel kan ik niet meer naar buiten. Ik woon in een instelling voor begeleid wonen. Ik heb daar een eigen appartement. Ik mag van mijn begeleiders bij mijn groep niet meer naar demonstraties gaan, en dus moet ik steeds hele slechte smoezen bedenken. Er wordt gezegd dat dit is om de andere cliënten te beschermen. Als ik wel naar demonstraties ga en dit toegeef, moet ik op anderhalve meter afstand van iedereen gaan leven, omdat ze bang zijn dat ik het virus meeneem de instelling in. Het gaat hier om een groep met visueel beperkten. Dat is niet te doen. Het wordt op de groep niet leuk gevonden dat ik naar demonstraties ga, omdat je met grote groepen mensen op een plek bent en mensen knuffelt: dingen die gewoon normaal zouden moeten zijn. Er zijn begeleiders die mensen hebben verloren aan COVID, dus ik begrijp het tot op zekere hoogte wel. Toch vind ik niet dat ik daarom in mijn vrijheid beperkt moet worden. Ook vindt een medebewoner dat ik een egoïst ben,

omdat hij COVID heeft gehad. Er is een gemeenschappelijke ruimte op de instelling, maar ik kom hier steeds minder. Als in binnenkom, lijkt het alsof de koude oorlog uitbreekt. Dit komt doordat ik dingen anders doe en strijd voor onze vrijheid. Ik merk dat de andere bewoners angstig zijn. Ze zijn bang voor corona. Ik voel de angst aan. Mensen zijn erg beïnvloed door wat er verteld wordt. Velen van hen dragen mondkapjes en volgen alle regels op.

Ik vraag me soms af hoe lang het gaat duren voordat zaken in de instelling nog strenger worden. Ik vraag me bijvoorbeeld af of ik verplicht gevaccineerd ga moeten worden. Ik ben hier wel bang voor.

Ik ben activist tegen de maatregelen en tegen de onmenselijkheid van de regering. Hiermee bedoel ik dat we worden gemaakt tot slaven en niet meer mens mogen zijn. Ik ging altijd graag uit. Ook deed ik regelmatig zangoptredens. Voor mij was dit echt "socializen." Dat valt allemaal weg. Het wordt wel deels vervangen door de demonstraties waar ik ook naartoe ga om gelijkgestemde mensen te vinden. Ik doe eigenlijk vrijwel niets meer. Ik ben volledig bezig met het activisme. Ik ben momenteel ook niet actief op zoek naar ander werk. Ik denk dat ik zonder mijn activisme erg depressief was geworden. Ik zou graag een opleiding willen volgen aan de rockacademie in Tilburg, maar daar begin ik nu niet aan. Als de opleiding al van start gaat, zal het waarschijnlijk online zijn, en dat zou voor mij slopend zijn. Het enige dat ik wil bereiken is liefde en licht verspreiden. Ik ben misschien kwetsbaar, maar ik kan zelf heel goed bepalen wat ik wel en niet wil doen en of ik menselijk gedrag wil vertonen.

Een beperking is maar een woord. Ja, ik heb een beperking, maar voor mij is het belangrijkste dat iedereen elkaar moet accepteren. De hamvraag is hoe je ermee omgaat. Het gaat erom dat je erover nadenkt wat de oplossing voor je problemen is en hoe je het voor jezelf leefbaar kunt maken. De maatregelen tegen het coronavirus hebben veel invloed op de leefbaarheid van mijn situatie. Het heeft grote gevolgen voor mijn mentale gezondheid. Ik heb in een diepe depressie gezeten in 2019. Ik keek ernaar uit om in 2020 een goed jaar te hebben waarin ik een nieuwe baan zou zoeken etc. Toen kwam corona om de hoek kijken en was ik weer even erg depressief. Ik kan mij goed voorstellen dat mensen met een beperking zich in een hoek gedreven voelen. Zo voelt het voor mij ook. Ik word door de regering in een bepaalde groep geplaatst. Hierover is geen discussie mogelijk. Persoonlijk denk ik dat als ik corona zou krijgen en ik zou hieraan overlijden, dat het dan mijn tijd zou zijn. Ik begrijp wel dat andere mensen wel bang zijn, maar dan is het aan hen om daar iets mee te doen. Wanneer jij bang bent voor iets, dan is het aan jezelf om daar iets mee te doen. Je kunt niet aan andere mensen vragen om te veranderen voor jouw angst. U vraagt mij wat medebewoners dan zouden moeten doen om zichzelf te beschermen. Ik vind dat mensen het risico zouden moeten accepteren of anders zelf afstand zouden moeten houden of op hun kamer zouden moeten blijven. Als ik zelf bang zou zijn, zou ik op zoek gaan naar een plek waar ik veilig ben in plaats van andere mensen te vragen te veranderen. Ik heb mijn gedrag in de instelling niet echt aangepast, maar ik loop wel constant op mijn tenen. Op sommige momenten draag ik toch een masker. Ik pas mij automatisch aan omdat ik het iedereen naar de zin wil maken. Ik ontwijk bepaalde mensen en ik trek mijn schild op zodat ik niet geraakt kan worden. Ik heb toch niet het gevoel dat ik op de instelling nog mijzelf kan zijn. Ik ben de laatste tijd ook erg moe.

Ik heb het gevoel dat alle verantwoordelijkheid bij het volk wordt gelegd om te voorkomen dat anderen ziek worden, maar iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen leven. Ik wil niet als "anders" worden behandeld, maar daar wordt nu juist erg veel nadruk op gelegd. Ik voel mij door de maatregelen extra gestigmatiseerd.

Ik vind het ook heel erg dat er zoveel mensen zijn die zich niet kunnen verweren tegen de maatregelen, juist in de groep met kwetsbare mensen. Mensen met een verstandelijke beperking zijn

bijvoorbeeld erg makkelijk te beïnvloeden door deze maatregelen. Ook veel ouderen die het hier niet mee eens zijn, kunnen zich niet verweren. Dat vind ik één van de ergste dingen.

Op een manier ben ik het afgelopen jaar ook dankbaar, omdat ik erg mooie mensen heb ontmoet en erg veel heb geleerd. Op deze manier haal ik er ook iets positiefs uit. Ik kan in een hoekje gaan zitten, maar dat heb ik mijn hele leven al gedaan.

Tot slot wil ik het volgende nog kwijt. Ik was laatst in het ziekenhuis voor twee onderzoeken onder gehele narcose. Het werd mij toen verplicht om een mondkapje te dragen op de afdeling. Er kwam een vrouw naar ons toe om dat te zeggen. Normaal gesproken kom ik op de dialyse-afdeling vanwege mijn nierafwijking. Daar hoef ik geen mondkapje te dragen. Ik zei dus tegen de vrouw dat ik een vrijstelling had. Ik heb de brief hierover aan deze vrouw laten zien. Later kreeg ik te horen dat er op de betreffende afdeling andere regels golden. Ik moest mijn mondkapje dragen tijdens de operatie. Er werd mij verteld dat het onderzoek anders niet zou worden uitgevoerd. Ik heb toen gezegd dat dit een vorm van zorgweigering is. Ik had echter geen keuze omdat de onderzoeken te belangrijk waren. Ik moest het dus toch doen.

Ik hoop dat zoveel mogelijk mensen dit gaan zien en dat ze zich erin herkennen. Het zou goed zijn als de mainstream media ook de andere kant van de zaak zou belichten. Er wordt nu van alles gezegd over mij en ik kan geen antwoord geven.

Leiderdorp
2 januari 2021

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Floor in 't Veld

.....

Drs. Pedro Kuit